

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως κατ' εφεξήν παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάριν ήμῶν δημοσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . . δε. 8.—	Ἐτησία . . . . . φρ. 10.—
Ἐξαμηνος 4,50	Ἐξαμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος . . . . . 3,—

Αἱ συνδρομαί άρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσώτ. λ. 10. Ἐξώτ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου πρῶτοντι ἐκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδραίου δε. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουλίου 1915 Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 31

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Καὶ ὁ ἀεροπόρος ξανάπεσε στὸ μαξιλάρι του.

Ὁ Ραούλ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, διὰ νὰ κοιμηθῆ καὶ αὐτός. Καὶ τὴν ὄραν ποῦ ἐξεδύετο, ἐνθυμήθη πάλιν τὰ Χριστούγεννα καὶ ἐψιθύρισε :

— Ἀδελφό μου Γ' πήρα καὶ ἐγὼ τὸ Χριστουγεννιάτικο δῶρό μου, καὶ ἄς μὴν ἔβαλ' αὐτὰ παπούτσιά μου στὸ τῆλακι.

Ἐπειτα, σκουπίζων τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του καὶ ἐξαπλωνόμενος εἰς τὰ θερμά σεντόνια του, προσέθεσε :

— Ἐἶνε ἔμως ἀλήθεια, δεῖτε μετὰ τὴν ζέση ποῦ κάνεις, αὐτὸ τὸν διεδιέλετο, τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ βάζουν τὰ παπούτσιά τους στὸ τῆλακι, γιὰ νὰ τὰ γεμίξῃ ὁ μικρὸς Χριστὸς, ἀλλὰ... ἐστὴν παγωνιέρα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΤΑ ΓΑ' ΓΔΟΥΡΙΝΑ ΑΥΤΙΑ

Τὸ δνειροπτόν ἐπάγγελμα

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν διαλέξεων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κορδόβας, ὁ Ραούλ, καθισμένος εἰς ὀρθρὸν σκαμνίον ἐνώπιον τρίποδος, ζωγραφίζει μὲ ζῆλον.

Ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῶν Χριστουγέννων, ὁ ἠγούμενος τῶν Ἰησουϊτῶν τὸν παρούσας καὶ τὸν ἐνύστησε θερμῶς εἰς τὸν Πρόταριν, ὁ ὁποῖος τὸ παρήγγειλεν ἀμέσως τὰς εἰκόνας δώδεκα ἐκ τῶν νεωτέρων καθηγητῶν, διὰ νὰ δημοσι-

ευσθῶν εἰς τὸ περιοδικὸν ἐπ' εὐκοπρῆ τῆς ἐτησίας ἀπονομῆς τῶν βραβείων.

Ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος, ὁ μικρὸς μας φίλος ἔχει ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ τακτικοῦ ζωγράφου τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διέρχεται ὁλοκλήρως ἡμέρας πρὸ τοῦ ὀρθρῶντος, ἐνῶ παρελθόντων τὰ μὲν τ' ἐλά του, οἱ καθηγηταὶ δηλαδὴ, οἱ ὁποῖοι, μεταξύ δύο μαθημάτων, ἔρχονται νὰ κοζάρουν, ὀλίγας

στιγμᾶς. Ὁ Ραούλ ἐργάζεται συντόμως. Ἀπὸ τώρα βλέπει καεῖς, κερφωμένας εἰς τὸν τοίχον μὲ πυνέξες, δέκα εἰκόνας τελειωμένας.

Ἡ παράδοξος ἱστορία τοῦ δεκατριετοῦς καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος ἐπεσον ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν Ἄνδεων μ' ἐν ἀεροπλάνον καὶ ἐζωγράφετε τῶσον καλά, εἶχε διαδοθῆ εἰς τὴν πόλιν, καὶ οἱ καθηγηταὶ, ἐπισκεπτόμενοι τὸ ἐργαστήριόν του, εὐχαρίστως συνωμίλουν μαζὶ του.

Ὁ Ραούλ ἦτο κατευχριστήμενος ἀπὸ τὴν νέαν του θέσιν καὶ, ἀπαρροφημένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, δὲν ἐσυλλογίζετο σχεδὸν πλέον τὸν νέον του φίλον, τὸν ἀεροπόρον Καριέτ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Βουένος-Ἀϊρες, ὅπου νέαι ἔορταί καὶ νέαι τιμαὶ τὸν ἐπερίμενον.

— Ἄν ἰδῆς, ὅτι δὲν τὰ καταφέρνεις, ( ) τῷ εἶχεν εἰπῆ ὁ καλὸς νέος ἀναχωρῶν. ἔλα νὰ με βρῆς εἰς τὸ Βουένος-Ἀϊρες. Πάντα θὰ ἐρῶ νὰ σε χρησιμοποίησω φάνει, ἐννοεῖται, νὰ με διορίσουν καὶ μένα εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν, πρᾶγμα ποῦ δὲν εἶνε καὶ τόσο βέβαιον...

Ἄλλ' ὁ Ραούλ δὲν ἐσυλλογίζετο πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἐπαφελθῆ τῆς προοπτικῆς τοῦ ἀεροπόρου, οὐτε καὶ τῆς μικρᾶς δόξης ποῦ ὀπείκτεσε, συμπερισθεὶς τὸν τελευταῖον τοῦ ἀθλον. Ἡ χαρὰ του ἦτο τώρα μεγάλη καὶ ἠμυρούσε νὰ ἐργάζεται ὡς ζωγράφος, τὸ ἔμποῖον ἦτο ἀνεκᾶθεν ἢ κλίσις του, ὁ πόθος του, τὸ δνειρόν του. Δι' αὐτὸ ἔκρεπε γὰ τὸν ἐβλέπατε μὲ

«Ὁ Ραούλ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νάντιγράφῃ πιστῶς τὰ χαρακτηριστικά...» (Σελ. 246, στ. α')

(*) Ἡδε εἰκόνα προηγ. φ. λ. σ. 208.

«Τρελλάθηδες;... Μή!...» έφώναζεν ο Άββας.

ποιον ενθουσιασμόν έξωγράφειε τούς καθηγητάς!

Και ιδού ίσα-ίσα οΧ έρρ προφ έσσ ορ Σμιδτ, γέρον Γερμανός, καθηγητής των φυσικών επιστημών, ο οποίος εισήλθε πρό ελίγου διά να ποζάρη. Ο Χ έρρ προφ έσσ ορ Σμιδτ δεν είχε θέβαια ώραιός άνθρωπος, με κάτι μικρά ματάκια που τά σκεπάζουν κελώρια γυαλιά χρυσά, με κάτι άσκατα μαλλιά και μίαν χονδρήν κήκινην μύτην. Έν τούτοις ο Ραούλ καταβάλλει πάσαν προσπάθειαν διά νάντιγράψη πιστώσ αυτά τά χαρακτηριστικά.

Φαίνεται δέ ότι τό κατώρθωσε, διέτι ο κ. καθηγητής, ο οποίος έσηκώθη μίαν στιγμήν διά να ιδή και να κρίνη την εργασία του μικρού ζωγράφου, τού χαϊδεύει τά μάγουλα και ψιθυρίζει με κάτι γαλλικά τσάτρα-πάτρα.

— Τρέ-πιέν! τρέ-πιέν!... Τό γυναικά μου τά εύχαριστήθη πολύ άμα δ'ή τό εικόνα μου στην έφημερίδα!

Τόν καθηγητήν Σμιδτ διαδέχεται ο δέκτωρ Μορένο, καθηγητής του Δικαίου, γνήσιος Άργεντινός χαλκοπρόσωπος, ισχνός, με μαύρα μαλλιά κολημένα εις τό κεφάλι του. Έξασπλώνεται πρό του Ραούλ εις την πολυθρόναν του και λαμβάνει στάσεις νοηλείες και άστυχοκρατικές.

Έπειτα έρχονται οι άλλοι: "Άγγλου ένας Σουηδός και ένας Γάλλος, καθηγητής των Μαθηματικών, τόν όποιον ο Ραούλ, ως συμπατριώτην, περποικείται ιδιαίτέρως.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δείχνουν

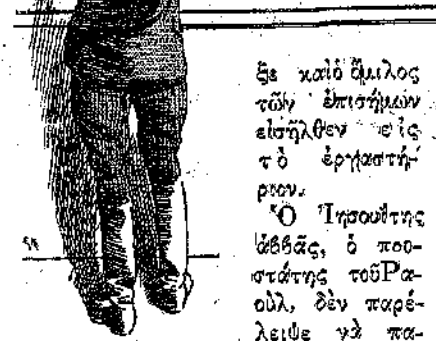
τό ξενοδοχείον, έξωγράφειε. εδω δι-ορθώνων μίαν μύτην, εκεί μεγάλωνων ένα μάτι, εδω κουρίζων μίαν κόμην, —του δέκτωρος Μορένο ιδιαίτέρως, ο οποίος είχε περί πολλού την κανονικότητα της χωρίστρας του.

Τέλος, εις τάς τέσσαρας, όλα ήσαν έτοιμα: τά δώδεκα πορτραίτα, έπιμελώς κερφωμένα εις τόν φωτεινότερον τοίχον της αίθουσής, άνέμενον την έπίσκεψιν των επισήμων, και ο Ραούλ, με πάλλουσαν καρδίαν, έξημάτιζε νευρεϊκός, ψιθυρίζων κάθε τόσο:

—Φθάνει να τούς άρέσουν!

«Ποιός ειν' αυτός;»

Τήν ώρισμένην ώραν, ή θύρα ήνοι-

«Εις όλιγα λεπτά έκάρφωσε και τά δώδεκα πορτραίτά του...»

νην. Αυτός τώντι δεν άνεκάλυψε και δεν έσύτρησε τόν μικρόν καλλιτέχνην; Διά τούτο ο άγαθός Ιερύς ήτο κήκινος και άνήσυχος περισσότερο και από τόν Ραούλ.

Ο κ. Πρύτανις ακολουθούμενος από όλους τούς άλλους, έπροχώρησε κατ' εθείων εις τόν τοίχον και, εφαρμόσας τά γυαλιά του εις την μύτην του, ήρχισε να παρατηρή προσεκτικώς τάς εικόνας.

Ένώπιον εκάστης έλεγε κατ' αρχάς τό όνομα του εικονιζόμενου. — πρᾶγμα τό όποιον άπετέλει ήδη μίαν έπιτυχίαν διά τόν Ραούλ, διότι έμαρτύρει την όμοιότητα.

Έφ' όσον έπροχώρει ή έπιθεώρησις, τά πρόσωπα του Πρυτάνεως και των ακολουθών του εφαιδρώνοντο. Εις την τρίτην πλέον εικόνα, πρό της έκφραστικής μορφής του καθηγητού Σμιδτ, οι έπαινοι άνεδόθησαν αυτόματως και άντήχησαν φράσεις θαυμασμού εις ό-λας τάς γλώσσας. Ο προστάτης του Ραούλ άκτινοβολούσε και από καρού εις καιρόν έκτυπούσε φιλικώς τόν ώ-μεν τού μικρού καλλιτέχνου, ψιθυρίζων:

—Μπράβο, παιδί μου! μπράβο!..

Είμαι εύχαριστημένος από σε!

Έξαφνα όμως, εις τό μέσον της έπιθεώρησεως, ένας κοντός Άργεντινός, με λεπτόν, δέξυ και ούτως είπειν, κοπτερόν πρόσωπον, ο ταχίας του Πανεπιστημίου, έπήρε κατά μέρος και ώ-μίλησε σιγά εις τόν Πρύτανιν, ο οποίος έλαμε με τό κεφάλι νεύματα έπιδοκιμαστικά.

Τι να τού είπεν άρά γε; Κανείς δεν ήξευρεν. Άλλά κατόπιν της ιδιαίτέρας αυτής συναιμίας, παραδόξως ο

Πρύτανις μετέβαλε στάσιν έντελώς. Όσον γελαστός, εύχαριστημένος, έπαινετικός έδείχθη ένώπιον των πρώτων εικόνων, τόνον σκυθρωπός, δύσκολος, σγεδόν περιφρονητικός, ήτο τώρα ένώπιον των άλλων. Κατήχησε να προσπαθήται, ότι δεν άναγνωρίζει πλέον τά μοντέλα και να έρωτά:

—Ποιός ειν' αυτός;

Έννοείται, ότι ή μεταβολή του Πρυ-τάνεως παρέσυρε βαθμηδόν και όλους τούς άλλους. Ούτως ή έπίσκεψις έτε-λείωσε εν μέσω παγεράς σιγής ή δ-

ξε κατό όμιλος των επισήμων εισήλθεν εις τό εργαστήριον.

Ο Ιησουΐτης άββας, ο πο-σστάτης του Ραούλ, δεν παρέλειψε να παραευρεθῆ. Έπε-ρεβλέπετε και κάποιαν εύθύ-

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Συνάζονται οι χωριανοί μου να κινήσουν για τον Άγιαπόστολο του Πάλλη-χοριού. Θα πήγαιναν τ' άπάβαδα, ό-πως πάντα, μαζί με τόν καπά για την άγορνίκα, θα κοιμόνταν εκεί γύρω στο ρηματοκλήσι, και στ' άπολείτουγο, για να γλυτώσουν άπ' τό λιουπύρι, θα γύ-ριζαν με την πρωινή δροσιά.

Χρέος κι' αυτό παντοτεινό που μάς άφησαν οι προπακούδες τών προπακού-δων μας σε μία άγροφη διαθήκη τους, κι' από γενιά σε γενιά, αυτό τό μακρυ-νό προσκόνημα στο γονικό τους, αυτό τό χρονιάτικο μνημόσυνο στο άπανηγύρι-στο πανηγύρι του χαλασμένου χωριού τους.

Έμεις τότε τά τέσσαρα παιδιά άπ' την άνώτερη τάξη του σχολείου του χω-ριού μας, ο Φίλιππος ο Παπαδήμας, ο Γιάννης ο Νικολαδής, έγω κι' ο Νί-κος ο Παπαδόπουλος τό ξενοχωρείταιο παιδί, όπως τόν παρανομίμην στο χω-ριό, τραθήξαμε άποστολικά τ' άπομει-σήμερο μαζί με τό δάσκαλό μας τό Λά-ρισσο ως κάτω στο ποτάμι και τόν ξε-κινήσαμε που πήγαινε να ξεκαλοκαιριά-ση στην πατρίδα του.

Δέ θα τόν είχαμε πιά δάσκαλο γιατί δεν είχε μεγαλίτερη τάξη τό σχολείο μας. Έμεις θα σκροποιήμασθε οάν του λαγού τά παιδιά, όπου θα τόν πετούσε τόν καθένα μας τό ριζικό του κι' ένας Θεός μοναχά τό γνώριζε άν θα ξανα-βλέπαμε τόν καλό δάσκαλό μας. Εκεί στην άκρατομαία του φιλήσαμε με δά-κρυα τό χέρι του κι' αυτός οάν να μάς έδινε πιά την ύστερήν εύχή του και πάν-τα γελοώμενος.

«Αυτές οι στιγμές δέ ληομονούν-ται, μάς είπε, κι' ό,τι θα σάς πώ τώρα δέ θα τό ξεχάσετε ποτέ. Φεβθήτε πάντα τίμα, και ό,τι να γίνη ός γίνη. Τίποτ' άλλο, καλά μου παιδιά. Έχετ' όγιά.»

Γυρίζαμε με την καρδιά βαριά, μο-λυβένια κι' άνηφορούσαμε πικραμένοι κι' άμύλητοι.

Έκεί που ζυγώναμε στο χωριό για να μάς κάνει να γελάσαμε όπως συνείδησε, ο Φίλιππος.

—Νίκο! Νίκο! φωνάζει. Για κάτω αυτές τές κρανιές. Έδω μ' έστειλε κι' έκοβα βέγγες για τά χέρια και τές πλά-τες μας ο παλός μας ο δάσκαλος. Έδω τούμια τό μυαλό μου να θρώ ποιές βέγγες ήταν συμφορώτες να διαλέ-ξω. Οι φίλες έτσουζαν οι άναθεματισμέ-νες στα χέρια μου, οι χοντρές έπεφταν πάλι βαρότες. Και να ιδής! Έγώ έ-τρωγα τότε τές πότερες ξυλιές, ός κου-βαλούσα και τές βούγγες οάν ο Χριστός μας τό Σταυρό του. Όσες φορές τώρα περνώ άπ' αυτόν τόν κρανότοπο θυμύ-μαι τό Γολγοθά, Κρανίου τόπος δέ θα πῆ κι' αυτός; Αλήθεια όμως ήμουν και λίγο άνάποδος. Αιτός ο δά-σκαλος μου χάρισε τ' όνομα που μου λέτε: Ζιζάνιο.

Στό Μεσοχώρι ήθραμε τόν πατέρα μου.

—Νίκο! Νίκο! φωνάζει. Για κάτω αυτές τές κρανιές. Έδω μ' έστειλε κι' έκοβα βέγγες για τά χέρια και τές πλά-τες μας ο παλός μας ο δάσκαλος. Έδω τούμια τό μυαλό μου να θρώ ποιές βέγγες ήταν συμφορώτες να διαλέ-ξω. Οι φίλες έτσουζαν οι άναθεματισμέ-νες στα χέρια μου, οι χοντρές έπεφταν πάλι βαρότες. Και να ιδής! Έγώ έ-τρωγα τότε τές πότερες ξυλιές, ός κου-βαλούσα και τές βούγγες οάν ο Χριστός μας τό Σταυρό του. Όσες φορές τώρα περνώ άπ' αυτόν τόν κρανότοπο θυμύ-μαι τό Γολγοθά, Κρανίου τόπος δέ θα πῆ κι' αυτός; Αλήθεια όμως ήμουν και λίγο άνάποδος. Αιτός ο δά-σκαλος μου χάρισε τ' όνομα που μου λέτε: Ζιζάνιο.

Στό Μεσοχώρι ήθραμε τόν πατέρα μου.

—Νίκο! Νίκο! φωνάζει. Για κάτω αυτές τές κρανιές. Έδω μ' έστειλε κι' έκοβα βέγγες για τά χέρια και τές πλά-τες μας ο παλός μας ο δάσκαλος. Έδω τούμια τό μυαλό μου να θρώ ποιές βέγγες ήταν συμφορώτες να διαλέ-ξω. Οι φίλες έτσουζαν οι άναθεματισμέ-νες στα χέρια μου, οι χοντρές έπεφταν πάλι βαρότες. Και να ιδής! Έγώ έ-τρωγα τότε τές πότερες ξυλιές, ός κου-βαλούσα και τές βούγγες οάν ο Χριστός μας τό Σταυρό του. Όσες φορές τώρα περνώ άπ' αυτόν τόν κρανότοπο θυμύ-μαι τό Γολγοθά, Κρανίου τόπος δέ θα πῆ κι' αυτός; Αλήθεια όμως ήμουν και λίγο άνάποδος. Αιτός ο δά-σκαλος μου χάρισε τ' όνομα που μου λέτε: Ζιζάνιο.

Στό Μεσοχώρι ήθραμε τόν πατέρα μου.

—Νίκο! Νίκο! φωνάζει. Για κάτω αυτές τές κρανιές. Έδω μ' έστειλε κι' έκοβα βέγγες για τά χέρια και τές πλά-τες μας ο παλός μας ο δάσκαλος. Έδω τούμια τό μυαλό μου να θρώ ποιές βέγγες ήταν συμφορώτες να διαλέ-ξω. Οι φίλες έτσουζαν οι άναθεματισμέ-νες στα χέρια μου, οι χοντρές έπεφταν πάλι βαρότες. Και να ιδής! Έγώ έ-τρωγα τότε τές πότερες ξυλιές, ός κου-βαλούσα και τές βούγγες οάν ο Χριστός μας τό Σταυρό του. Όσες φορές τώρα περνώ άπ' αυτόν τόν κρανότοπο θυμύ-μαι τό Γολγοθά, Κρανίου τόπος δέ θα πῆ κι' αυτός; Αλήθεια όμως ήμουν και λίγο άνάποδος. Αιτός ο δά-σκαλος μου χάρισε τ' όνομα που μου λέτε: Ζιζάνιο.

Στό Μεσοχώρι ήθραμε τόν πατέρα μου.

—Ακόμη εδω εστις; μάς λέει. Ο Καλόγερος άρρώστους και δεν πήγε στο Παληοχώρι. Με ποιόν θα ξελειουτο-υργήση άθρο ο παπιάς; Σας καρτε-ρει να πάτε χωρίς άλλο άπόψε. Να πās και συ, Νίκο, τού λέει. Να ιδής και τό μάρμαρο του Παληοχωριού μας. Θα χά-σης άν δεν τό ιδής. Φεύγεις μεθαύριο για τό σπίτι σου.

Κουράσμενοι έτσι όπως είμασθε, άπο-φασίσαμε να φθίμε, να τόν πάρουμε και δυό τρεις ώρες, και να κινήσαμε τα μεσάνυχτα για τόν Άγιαπόστολο. Ο άνταμονάμασθε πάλι στο μεσοχώρι κι' άπ' εκεί θα τραβούσαμε όλοι μαζί.

***

Μία ώρα καρτερούσαμε, από κάτω στον πλάτανο, οι άλλες τρεις τόν Νίκο, τόν κανακάρη μουσαφίρη μας, που τόν είχε πάρη τόν ύπνο για καλά. Δεν κατο-περάσαμε όμως. Έχουν και τά μεσο-νοχτα τη χάρη τους στο μεσοχώρι του χωριού μας. Πότάν δυό τρεις γυναι-κες με τά δαδιά άναμμένα τούς λαχ-νόκρηπος κάτω στην Καναβίστρα, κι' ή Χαραλάμπηνα σήμονε τόν τόπο με τές φωνές της κωμαρώνοντας, με τό σκα-λιστήρι άπ'όν όμο, όλη την έπίσημη ύ-δρονομική της έξουσία, οά βασιλίσσα που ήταν διορισμένη σ' όλα τά τρεχού-μενα νερά του χωριού. Τά είχε όβλη τό-τες με κάτω που της έκοψε κρυφά τ' αυλάκι κι' άπ' τά μαλώματά της θα-ροούσες πως ζύνησαν και τά θαράκια άπ' τό ρέμμα και της έπαίριαν τό μέ-ρος. τη βοηθούσαν κι' αυτά και κρατού-σαν τόν ίσο στη φωνακλό νεράδα, την κούρα τους.

Ο Γιάννης μας, για να σκοτώση την ώρα, πάσχιζε να ιδή, με την άδτροφεγ-γιά, που ήταν κρυμμένος άπόνο στον πλάτανο ένας γιωνίον, που λύγγιαζε, κνηρώμα του, οά λαίμαργα παιδάκι κι' εκεί που τόν πετροβολούσε, άκούστηκε σιμά μας ένα μούγγουσια οά να τομά-ζονταν να μάς ειχη κανένα μαγικό-σκαλο.

Ηταν ο Μάρκος, ο γανωτής του χω-ριού, ο Μπαμπουρώτης, που κοιμόνταν κει-χάμω. Κάποια πέτρα θα έπεσε άπά-νω του και βλαστημούσε στον ύπνο του.

—Θά τόν ξυπνώσω, παιδιά, μάς λέει ο Φίλιππος, να γελάσουμε.

—Μην τόν πειράξης, τού λέω, θα σου ψάλη τόν αναβαλλόμενο.

Μά που να μ' άκούση τό Ζιζάνιο.

—Μάρκο! Μάρκο! τού φωνάζει.

—Ε, ε, ε!

—Μάρκο! Μάρκο! Σάν πιάστηκαν οι Μπαμπουρώτες με τούς Τσιουμάδες, κα-τασκοποτήκαμε! Γκράφα γκρούφα τά τουφέκια, τρεις λαβομένοι, δυό στον τόνο.

Ο Μάρκος πάντα διαμονόζονταν όταν τού θυμίζαμε αυτήν την Μπαμπουρώτι-κη έποποιία. Μά ο Φίλιππος, για να τόν καλαβώση πότερο, τού την ειπε και με τη μύτη, όπως μιλούσε κι' ο Μάρκος κι' όλοι οι συνταπίτες του.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

«Αμα ανοίξες τὸ συρτάρι, ὁ Ροδόλφος ἐπῆρε δύο ναπολεόνια καὶ τὸ ἐκλείδωσε. Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι διὰ τὴν μὴ λαμβάνειν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν κόπον τὴν δεξιὰν ὅλα τὰ κλειδιά του, ἐνημέρωσεν ἐκεῖνο ποῦ ἔπιασαν εἰς τὴν κλειδαριὰν μὲ τὸν συρτάρην του. Κατόπι ἐθύσε τὸ φανερῶναι του καὶ ἐξήλθεν ἀνεκρίτως, ὡς νὰ εἶχε κάμει τὴν ὀρειότεραν πράξιν τοῦ κόσμου.

«Σὲ λίγο, ἐπῆγα καὶ τὸν ἤρξα εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Εἶχε τὸ ἴδιον φανερῶν, γελαστὸν, καὶ ἀνεκρίτως ὡς... Πῶσον μ' ἐλίπτεσθε αὐτό! Ἄν ἐδειγνε τοῦλάχιστον μίαν παρασκήνιον τύφιν, μίαν μετάνοιαν!..

Ἀπεναντίας, τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρετηρήθη ἀπ' ὅλους ἡ ἐξαιρετικὴ εὐδιανοσία τοῦ Ροδόλφου, ἡ δὲ σύζυγός μου, ἡ ὁποία ἤγνοιε τὴν αἰτίαν τῆς, ἐπίστρεψε τὴν προσοχὴν μου εἰς τὴν

Περιττὸν νὰ σὰς πῶ, ὅτι εἶχα λάβῃ τὴν προφύλαξιν νὰ καθυστερῶ τὸν παλαιὸν ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε, μὲ τὰ δάκρυα ἐπὶ μάτια, μὲ ἀμολόγησεν ὅτι γνωρίζει τὸν ἔνοχον.

«Ἐμάντευσά ἀμέσως ὅτι μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶχε συλλάβῃ τὸν Ροδόλφον ἐπ' αὐτοφώρῳ.

«Κατηγορήσα λοιπὸν ἐνώπιον ὄλων τὸν πιστὸν μου Γιάννην καὶ ἔφθασα μάλιστα μέχρι τοῦ νὰπειλήσω ὅτι θὰ τὸν καταγγείλω εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἄλλοιμον, φίλοι μου! ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤλπιζα ἀκόμη εἰς ἓν γενναῖον κίνημα τοῦ ἀναξίου υἱοῦ μου. Ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία μου ἐλπίς ἀπεδείχθη ματαια.

«Μόλις ἤκουσε τὴν λέξιν ἀστυνομία, ὁ Ροδόλφος, ἀπαθέτατος ὡς τώρα, ἐφάνη κάπως συγκινημένος, ἐπροχώρησε πρὸς ἐμὲ καὶ μοῦ ἐψιθύρισε κατὰ τοῦ δὲν ἤκουσα ἀμέσως.

«Νομίζω ὅτι θὰ ἀμολόγηται τὴν ἀλήθειαν διὰ τὴν μὴ καταγγείλω τὸν ἀ-

«Καλὰ τὸ ἐπροφῆτευσαν... Ὁ Ροδόλφος δὲν διέφευγε τὰς ὑποσχέσεις ποῦ ἔδωκε διὰ τὸ μέλλον τοῦ ὅπου παιδί δεκατριῶν ἐτῶν. Ἐποῖα τὰ πάντα, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶχε πλέον ἐπιβρασίαν ἐπὶ τῆς κακῆς του φύσεως. Οὔτε τιμωρία, οὔτε ἀπειλὴ ἰσχυρὰ νὰ τὸν διορθώσουν. Τὸν ἔδωξαν ἀπ' ὅλα τὰ σχολεῖα ὅπου τὸν ἔβαλα. Δεκαπέντε ἐτῶν ἐπλαστογράφει τὴν ὑπογραφή του. Δεκαεὶ ἐτῶν ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπάγων καὶ εἰκοσι χιλιάδες φράγκα, καὶ ἔκτοτε ἀλητεύει, ζῶν μὲ κλοπὰς καὶ ἄλλα κακούργηματα.»

Καὶ χαμηλώνων ἀκόμη τὴν ἀλλοιωμένην ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνήν, ὁ δυστυχεὴς πατέρας ἐξηκολούθησε:

«Τὸ μόνον ποῦ κατώρθωσα ὡς τώρα, εἶνε νὰπολημιώσω τοὺς παθόντας καὶ νὰ τοὺς κάμω γαπούρους τὰς καταγγελίας των, διὰ τὴν μὴ συρῆ εἰς τὰς φυλακάς, ἐσχάτην κατασχόντῃ, ὁ ἄνθρωπος ποῦ φέρει τὸνομά μου!

«Ἐβῶ ὅμως, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ πρῶτον δὲν εἶνε τόσο ἐύκολον... Δὲν

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΝ

«Αγαπητοί μου, ΠΑΡΧΟΥΝ ἐπιμελείς καὶ ἰκανώτατοι μαθηταί, ποῦ τυχαίνει δι' ἓνα ἄλλον, ἢ ἄλλον λόγον, ἂν ὄχι νὰ μὴ προβιθασθῶν, ἂν ὄχι νὰπεριφθοῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις, τουλάχιστον νὰ μὴ πάρουν τὸν μεγάλον βαθμὸν ἢ τὸ βραβεῖον ποῦ θὰ τοὺς ἀξίει. Καὶ ἔστω, ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸ παίρνουν κατὰκέρδα... Σχεδὸν ἀπελπίζονται... Προχθὲς ἐτυχε νὰ πέσουν ἐπὶ χεῖρα μου τ' Ἀπομνημονεῖματα τῆς Σάρρας Μπερνάρ, τῆς διασημῆς ἡθοποιῆς, μίαν ἀπὸ τὰς δόξας τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Γαλλίας—τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας θὰ σὰς εἶνε βέβαια γνωστότατον. Εἰς ἓν κεφάλαιον τῶν Ἀπομνημονεμάτων αὐτῶν, ἡ Σάρρα Μπερνάρ διηγείται τὴν τραγωδίαν τῶν τελευταίων, τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων τῆς εἰς τὸ Κονσερβατοῦρ τῶν Παρισίων. Καὶ μοῦ ἐφάνη τόσο...σπαρακτικῆ, ἀλλὰ καὶ τόσο παρήγορος διὰ τοὺς μαθητὰς ποῦ ἔλεγε ἄνωτέρω αὐτὴ ἡ τραγωδία, ὅτιτε ἐσκέφθην νὰ σὰς τὴν συνοψίσω. Λοιπὸν ἀκούσατε:

«Ἐπρόκειτο νὰ δώσω τὰς τελευταίας μου ἐξετάσεις. Ὁ κ. Σαμφὼν, ὁ καθηγητὴς μου, πολλὰ ἐπερίμενον ἀπὸ ἐμὲ, ἀλλὰ ἐμὲ εἶχε διαλέξῃ δύο σκηνας ἐλευθέρως μίαν ἀπὸ τὴν Σχορλὴν τῶν Γερβόντων τοῦ Καζιμίρ Δελαβίνι, διὰ τὴν κωμωδίαν, καὶ μίαν ἀπὸ τὴν «Σίδη» τοῦ ἴδιου συγγραφέως, διὰ τὴν τραγωδίαν. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ῥόλοι, γραμμένοι εἰς γλώσσαν δύσκαμπτον καὶ πομπώδη, μ' ἐστενοχωροῦσαν πολὺ. Ἦμουν δὲ καὶ ἀσχημῆ. Ἡ μητέρα μου ἀπήγγελε νὰ μὲ κενίσῃ ὁ κομωτής τῆς...»

Καὶ ἀφοῦ ἐξιστορήσῃ τί ὑπέφερε μισὴν ὥραν εἰς τὰ χεῖρα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῖος ἐκτέλεσε τὰνοῦτάτακα μαλλιά τῆς—καλλιὰ ξανθῆς ἀραπίνας,—καὶ κατάρθωσε τέλος νὰ στολίσῃ τὸ μέτωπόν της μ' ἓνα καπέτο ἀπὸ μικρὰ λουκάνικα, παρατετορημένα εἰς τὴν σειρὰν, διὰ τὴν μισοῦνται τὸ ἀργαῖον διάδημα,—ἡ Σάρρα Μπερνάρ ἐξακολούθει νὰ διηγείται πῶς ἐπῆγεν εἰς τὸ Κονσερβατοῦρ κλωμμένη, συγχωμένη καὶ νευρική, πῶς ὑπεδέχθησαν αἱ συμμαθήτριά της τὴν γελοῖαν

τῆς κλωμῶσιν, πῶς τὴν ἐλυπήθησαν καὶ ἠγωνίσθησαν νὰ τῆς χαλάσωσιν τὰ μικρὰ λουκάνικα διὰ τὴν κλωμῶσιν τὴν συνειθισμένον τῆς ἀνθρωπίνον κέντημα, καὶ πῶς τέλος ἤκουσε νὰ τὴν φωνάζουν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ τὴν διαγωνισθῆ:

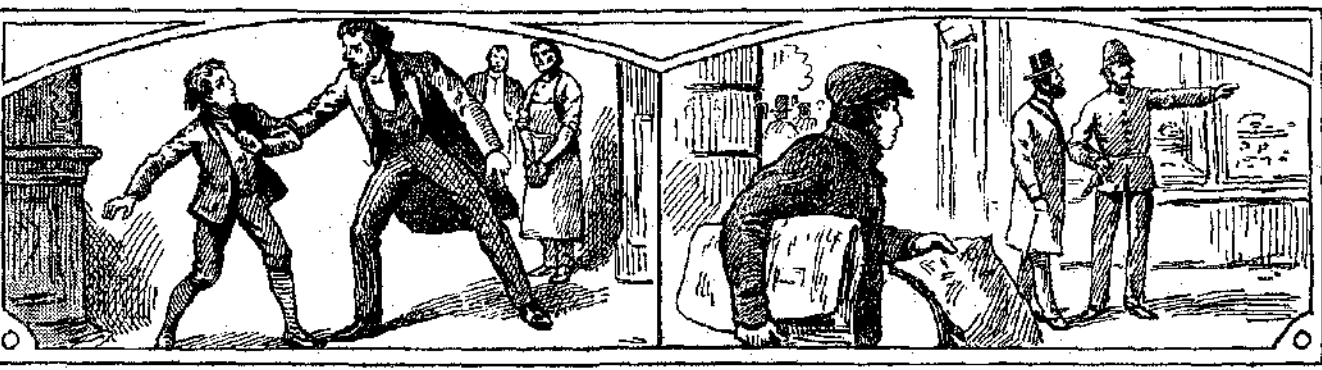
—Δεσποινὶς Σάρρα Μπερνάρ!
«Ἐσκηώθηκα χωρὶς τίποτε νὰ σκέπτομαι, χωρὶς νὰ ἐκστομίσω λέξιν, ζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μαθητὴν ποῦ θὰ μοῦ ἔδιδε τὰς ἀπαντήσεις. Ἐμῆθηκα κατὰ τοῦ εἰς τὴν σκηνήν. Ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸν ἦγον τῆς ἰδίας μου φωνῆς, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεγνώρισα. Τόσον εἶχα κλωσῆ, ὥστε μοῦ ἐπόνεσε τὸ κεφάλι μου καὶ ὀμιλοῦσα μὲ τὴν μύτην. Ἦκουσα μάλιστα μίαν φωνὴν γυναικείαν ποῦ ἔλεγε:

«Τὴν καμμένη τὴν μικρὴν δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσωσιν νὰ διαγωνισθῆ ἔτσι συναχωμένη ποῦ εἶνε. Ἡ μύτη της τρέχει καὶ τὸ μούτρο της εἶνε προσημένο.»
«Ἀπετελείωσα τὴν σκηνήν μου. ἔκαμα τὴν ὑπόκλησιν μου καὶ ἀπεσύρθη ἐν τῷ μέσῳ πενιχρῶν καὶ ἀπροθύ-

μων χειροκροτημάτων. Ἐβάδιζα ὡς ὑπνοβάτης καὶ μ' ἐδέχθησαν λυποθυμημένην εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἡ κυρία Γκερὰρ καὶ ἡ δεσποινὶς Βραβενδέρ. Συνεβουλεύθησαν ἓνα ἰατρὸν καὶ διεδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν: «Ἡ μικρὴ Μπερνάρ ἐλπιόμην, ἡ μικρὴ Μπερνάρ ἔπρεπε ἀναίσθητη, ἡ δὲ φωνὴ ἐφθασεν ἕως εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς μητρὸς μου, ἡ ὁποία, καθισμένη εἰς τὸ βάθος ἐνὸς θεωρείου, ἐπλήττε τρομερὰ.

«Αἱ ἐξετάσεις μου ἐτελείωσαν. Ἐδημοσιεύθησαν τὰ ὄνόματα τῶν βραβευθέντων. Κανὲν βραβεῖον δὲν μοῦ ἀνεμνήθη! Μοῦ ἐπῆραν μάλιστα ὅτι-σα καὶ τὸ δεύτερον βραβεῖον ποῦ μοῦ εἶχαν δώσει τὸ προηγουμένον ἔτος. Ἐποῖ ἐμείνα εἰς τὰ κρεῖα...»

Καὶ ὅμως ἡ Σάρρα Μπερνάρ, ποῦ ἔπαθεν αὐτὰ εἰς τὰς ἀπολυτηρίους τῆς ἐξετάσεως, ἔγινε κατόπιν ἡ μεγαλύτερα κωμῶδος καὶ τραγωδὸς τῆς Γαλλίας, καὶ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας τοῦ κόσμου. Δὲν εἶνε παρήγορον νὰ τὸ ἐξέρουν καὶ νὰ τὸ συλλογίζονται αἱ ὁμοιοπαθεῖς;
Σὰς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

εὐτυχῆ αὐτὴν μεταβολὴν καὶ μοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὀλίγον καὶ ὀλίγον ὁ υἱός μου θὰ ἤλλαξε χαρακτῆρα καὶ θὰ διορθώσεται.

«Ὅτ' ἔγινε τώρα δεκατριῶν ἐτῶν, μοῦ εἶπε δὲν εἶνε πιά μωρὸ.

«Ναί, δυστυχεμένην εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, ὁ Ροδόλφος σου δὲν εἶνε πιά μωρὸ, εἶνε ὅμως κλέπτης. Νὰ τὸ ἔξευρες!..

«Ἀλλὰ μοῦ ἔμενον ἀκόμη μίαν ἐλπίδα. Ἴσως, ἔλεγα, νὰ μὴν ἔχη συναισθησιν τῆς πράξεώς του, νὰ μὴν ἐννοῆ ὅτι αὐτὸ ποῦ κάμνει, εἶνε ἐγκλημα. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ὑποβάλω εἰς μίαν δοκιμὴν.

«Τὴν ἐπομένην τὸν ἐκάλεσα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καθὼς καὶ ὄλους τοὺς ὑπηρετὰς καὶ ἀνοίξας τὸ συρτάρι, ἔπει εἶχα τὰ χρήματα, ἐφώνησά ὅτι μοῦ τὰ ἐκλείψαν.

«Ὁ Ροδόλφος οὔτε κἀν ἐκινήθη, ὡς νὰ μὴν εἶχεν ἀκούσῃ τί εἶπα. Διὰ τὴν τελειώσω τότε τὴν δοκιμὴν, προσεπλήθην ὅτι ἐνοχοποιήσω τὸν ἀμαρτάν καὶ ἤρχισα νὰ τὸν ἀνεκρίνω μὲ τραχύτητα.

ἔβαιον ἀμαρτάν, ἔκρυφα καὶ τὸν παρῶ-τρυνά νὰ ἀμιλήσῃ δυνατώτερα ὦ, ποτὲ δὲν θὰ ληρομῆσῃ τὰ λόγια ποῦ ἐπῆ-καν τότε ἀπὸ τὸ παιδιὸν ἐκεῖνο στόμα!

«Αὐτὸς εἶνε, μπαμπά, μοῦ εἶπε. Ὁ Γιάννης... τὸν εἶδα.

«Δὲν ἠμπόρῃσα νὰ συγκρατήσω τὴν ἀγανάκτησιν καὶ, ἀρπάζων τὸν μικρὸν κλέπτην ἀπὸ τὸν ἐραχίονα, τοῦ ἀναποδογύρισα τῆς τσέπες.

«Ἐξ ἡ χρυσὰ ναπολεόνια ἐκόμισαν εἰς τὸ πάτωμα.

«Ὁ Ροδόλφος, κατακόκκινος, ἐτρέπη εἰς φυγὴν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

«Διὰ τὸν τύπον τότε ἐξήτηρα συγκινήσῃ ἀπὸ τὸν ἀμαρτάν καὶ ἐβεβαίωσα τοὺς ἀλλους, ὅτι δὲν τὸν ὑποπτεύθησαν οὔτε στιγμὴν, ἀλλ' ὅτι ἔκομα ἐπίτιδες τὴν σκηνὴν ἐκείνην, διὰ τὴν δοκιμὴν τὴν ἔνοχον, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζα.

«Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξήρχετο ὁ κωμαριέρης, τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἀμαρτάν:

«Δυστυχεμένος πατέρας! αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει μὲλλον!..

κατηγορεῖται μόνον διὰ κλοπὰς ἀλλὰ καὶ δι' ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἐξουσίας, διότι, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χ' αἰ. ἢ ἡ λ. θ.ρομῆς ὅτι ὁ ἄθλιος ἔκαμε χεῖρ-σιν καὶ τοῦ ρεβόλλερ του. Σὺ, Μωρίς, ποῦ ἦσσαν παρὼν, πῆς μοῦ: ἐπυροδόλησε κατὰ τῶν πόλιν μου τὸν ἐκυνηγοῦσαν;

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκοκκίνωσε.

«Ὁ «Ρ» δὲν πυροδόλησε κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν, ἐψιθύρισε. Ἦμουν ὀπλισμένος καὶ ἐγὼ, τὸν ἐπυροδόλησα καὶ ἠμύθη...»

—Σὺ ἐπυροδόλησες πρῶτος; ἠρώ-τησε μὲ ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος.

—Δὲν θυμῶμαι! ἀπεκρίθη σιγῇ ὁ Μωρίς. Ὁ μαρκήσιος ἐσιώπησεν. Ἐβ-χεν ἐνοήσῃ, ὅτι ὁ Μωρίς τῷ ἀπέκρυ-πτε τὴν μικρὴν ἀλήθειαν καὶ ἔλεγε ὅτι δὲν ἐνθυμῶμαι, διὰ τὴν μὴν τὸν λυπήσῃ.

—Δὲν χρειάζεται πλέον οἶκτος δι' αὐτόν! ἀνεκράξεν ἔξαφνα. Κανένας οἶ-κτος! Ἄς τὸν πιάσωσιν καὶ ἄς τὸν στεί-λουν ἐπὶ κάτεργον. Τοῦ ἀξίζει!
(Ἔπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΩΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κόβιλωψ τετράπους

Εἰς τὸ Πολοτὰλκ τῆς Ρωσσίας ἐγεννήθη πῶ-λος ὁποῖος ἔχει ἓνα μόνον μάτι εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Δη-μοσιεύομεν ἐ-κ φωτογραφίας.

Διὰ τοὺς σιδηροδρομικοὺς

Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κο-λουβίαν, ὑ-πάρχουν στύ-λοι, τοποθε-μένοι ἐπὶ τῆς σιδηροδρομι-κῆς γραμμῆς εἰς ἀπέστα-σιν ἑκατῶν μέτρων ἀπὸ ἐκάστης στήραγγος (τῶν-νελ.) Καὶ ἀπὸ τοὺς στύλους αὐτοὺς εἶνε κρεμασμένα χονδρὰ σχοινία, τὰ ὁ-ποία χρησιμεύουν διὰ τὴν εἰδοποιῶσιν τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι, διὰ λόγους ὑψηροῦς, εὐρί-σκονται ἐπὶ τῆς στέγης κανονῶν βα-γονιοῦ, ὅτι τὸ τραῖνον πλησιάζει εἰς στήραγγον. Τὰ σχοινία τοὺς κτυποῦν

μαλακὰ καὶ, προσδοκώμενοι οὕτω, εἰμποροῦν νάφινουν ἐγκαίρως τὴν ἐπι-κίνδυνον θέσιν των.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Παίγνιον

Βασίλη ἀπὸ τοῦ Μέλλοντος Θεαμβουτοῦ

ΝΑ	ΔΗ	Υ	ΤΗ	ΟΝ
ΤΡΑ	ΛΟΥ	ΨΟΣ		
ΘΑ	ΑΙ	ΜΕ	ΚΙ	ΠΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλεβὰι αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὄνόματα τεσσάρων λουτροπόλεων τῆς Ἑλλάδος.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστία ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου Les aux grands grands remèdes maux. Νὰ μετατεθοῦν κατὰλλήλως αἱ λέξεις αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ μία παροιμία.

Ἀύσεις τοῦ 29ου φύλλου

Ὁ κύριος τοῦ ἐβρίσκειται ἐάν ἡ πρὸς τὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνας γίνῃ βάσις, σχη-ματικῶς ἀπὸ τὸ ὄμμα τοῦ θου.—δ'.) Χρυσός, πλάτινα, ἀργυρός, σίδηρος, χαλ-κός, μόλυβδος.—γ'.) La neige.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τῶν τῆς Δια-πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, διὰ τὴν κεράσεται ὄρατον κολοκαίει.

